

## КАКВО ПАТХИЛА БЪДНАТА МАРИЙКА.

Приказка.

**Е**дно врѣме имало единъ дѣдо и една баба. Бабата била повторница, втора жена на дѣда. Дѣдо ималъ дъщеря и бабата имала своя дъщеря — едната заварена, другата доведена. Бабата била много лоша, и дъщеря ѝ сжщо: каквато майката, таквазъ и дъщерята. Дѣдо билъ човѣкъ смиренъ и дъщеря му, Марийка, таквази: добра, смирена, работна, а освѣнъ това и хубавица.

Бабата много мразѣла Марийка и постоянно говорѣла на дѣда: махни я отъ тука, заведи я въ нѣкоя пуста гора и тамъ я остави, да не я гледатъ очитѣ ми“.

Всѣки день му мърморѣла тя и дѣдо, като нѣмало що да стори, рѣшилъ да си махне момичето: впрѣгналъ талигата, турилъ вжтрѣ Марийка и потеглилъ за пустата гора.

Вървѣли, вървѣли, стигнжли по пладнѣ въ гората и гледатъ: нѣщо се чернѣе надалечъ. Приближили се — то било една полусѣборена колиба. Надникнали — вжтрѣ нѣма никой. Жално било на дѣда да остави едничката си дъщеря въ тази пуста гора, дѣто човѣшки кракъ не е стжпвалъ, въ тази чужда колиба, но нѣмало що да стори: тѣй искала бабата. Далъ той на Марийка едно огниво, кремъкъ и една кисийка съ праханъ; оставилъ ѝ едно мѣнче, малко брашно и ѝ казалъ: „На, вземи тѣзи нѣща, Марийке; тѣ ще ти трѣбать: съ огнивото, кремъка и праханъта ще си кладешъ огнь, а отъ брашното ще си варишъ каша. Азъ ще си вървѣжъ, а ти стой тука, въ колибата, и работи: Богъ ще се грижи зарадъ тебе“. Простилъ се дѣдо съ Марийка и си трѣгналъ.